

ze ertoe Herbert zóó, als slachtoffer, te zien.

Toen ze, eindelijk besluitend om naar bed te gaan, 't licht in de huiskamer al had uitgedraaid, hoorde ze zijn sleutel in het slot.

Ongezien stond ze in de donkere kameropening terwijl hij bij de kapstok, waar 't lampje nog brandde, zijn goed afdeed; ze zag z'n rood, onverschillig-genoegzaam gezicht, z'n vlug bewegen, de belangstelling waarmee hij even 't glas van de barometer betikte.... en ze wist diep-in, al weerden haar bewuste gedachten de erkenning, dat hij anders was dan ze had verwacht.

Hij schrok toen hij haar onbeweeglijk figuurtje gewaar werd.

„God, ben je nog op?” vroeg hij op een luchtigen toon, die verlegenheid verborg, en terwijl hij haar bij den schouder zachtjes naar binnen drong: „Ga dan nog 'ns even zitten.. dan zullen we eens praten.”

Aan de huiskamer-tafel, onwennig als vreemden, zaten ze elk aan een kant; boven hun hoofden suisde het gloeikousje; hij had — dacht even het vrouwtje — 't kraantje weer tever gedraaid....

„t Is beter, dat we de zaak eens en voor altijd uitpraten Lize,” begon hij koel en zakelijk, als een les die hij lang had overdacht, „wat je eigenlijk van me denkt weet ik niet.... wat je van me zou willen weet ik evenmin. Maar dit moet je begrijpen: met Helma Royen ben ik bevriend, al meer dan 'n jaar.... Ze is heel intelligent en begaafd.... 'n heel bijzonder meisje.... ik mag graag met 'r praten. Ik ben op 'r gesteld, als je 't zoo noemen wilt. En weet wel — eens en voor al — die vriendschappelijke verhouding geef ik niet op om een gril van jou.... omdat jij er dingen van denkt die niet bestaan. Zooveel wederzijdsche vrijheid dienen we elkaar in 't huwelijk toch te geven....”

In haar leeg hoofd schenen alle gedach-

ten te vervloeien. „Ik vraag voor mezelf geen vrijheid”, zei ze mat, met een flauwen glimlach, toen hij zweeg.

„Jammer genoeg,” pleitte hij ijverig, met z'n vlakke hand het tafelkleed bekloppend, „jij leeft veel te veel in je eigen kleine kringetje, daardoor wordt je bekrompen in je opvattingen, daardoor komt het, dat je je zulke malle dingen in je hoofd haalt.... jou horizon komt niet achter de kap van de kinderwagen uit....”

„Heb je die mooie uitdrukking soms van háár?” viel ze hem snel en smadelijk in de reden, recht in haar stoel en bevend in 't beheerschen van haar drift.

Herbert zweeg even. „Ja”, zei hij toen glimlachend, opzettelijk-rustig; „die uitdrukking heb ik inderdaad 'ns van Helma gehoord, maar natuurlijk absoluut niet in betrekking tot jou, want ze kende je niet. ... Dus kindje” — hij schoof z'n stoel wat naar de hare, lei hartelijk z'n hand op haar knie, „hebben we de zaak nou uitgepraat? Ik voel wel dat je spijt hebt van vanmiddag, maar beloof je me, dat ik er niet bij de eerste de beste „verdenking” een herhaling van krijg?”

Terwijl hij haar naar zich toe trok liet ze hem willoos begaan. Ze wist dat deze verzoening anders was dan haar gretige verbeelding zich had uitgedacht, dat zijn onomwonden verklaring geenszins de knagende angst van haar had weggenomen. Doch haar moede geest vond verzet noch verweer, en ze voelde 't sterkst van al 't lichamelijk behagen, waarmee ze, warm en rustig, haar hoofd lei tegen z'n borst.

„Beloof je 't dan?” vroeg hij nogeens, haar dichtertegen zich aandrukkend, en toen ze zwijgend knikte boog hij haar bleek moe-verslapt gezichtje achterover, keek er even lachend, hoofdschuddend op neer en zoende toen met zijn grooten, rooden mond haar kille lippen.... ze wou geen weezin voelen tegen de weë lucht van drank....

(Slot volgt).